

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

11. september 2007*

I sag C-227/04 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 28. maj 2004,

Maria-Luise Lindorfer, tjenestemand i Rådet for Den Europæiske Union, Bruxelles (Belgien), ved G. Vandersanden og L. Levi, avocats,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved F. Anton og M. Sims-Robertson, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, E. Juhász (refererende dommer) og J. Klučka samt dommerne R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Löhmus, E. Levits og A. Ó Caoimh,

generaladvokat: F.G. Jacobs, og dernæst E. Sharpston
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokat F.G. Jacobs har fremsat forslag til afgørelse den 27. oktober 2005,

på grundlag af kendelsen om genoptagelsen af den mundtlige forhandling af 26. april 2006 og efter retsmødet den 28. juni 2006,

og efter at generaladvokat E. Sharpston har fremsat forslag til afgørelse den 30. november 2006,

afsagt følgende

Dom

- 1 I appelskriftet har Maria-Luise Lindorfer nedlagt påstand om ophævelse af dommen af 18. marts 2004 afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Lindorfer mod Rådet (sag T-204/01, Sml.Pers. I-A, s. 83, og II, s. 361, herefter »den appellerede dom«), ved hvilken Retten frifandt sagsøgte for hendes påstand om annullation af afgørelse af 3. november 2000 truffet af Rådet for Den Europæiske Union om beregning af de pensionsrettigheder, der tilkommer hende efter overførsel til fællesskabsordningen af den fastsatte tilbagekøbsværdi af de pensionsrettigheder, som hun havde erhvervet i henhold til de østrigske pensionsregler (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

- 2 Artikel 1a, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd for De Europæiske Fællesskaber, som indsat i vedtægten ved forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 781/98 af 7. april 1998 (EFT L 113, s. 4, herefter »vedtægten«), bestemmer:

»En tjenestemand har ved anvendelsen af vedtægten krav på ligebehandling uden direkte eller indirekte hensyn til race, politisk, filosofisk eller religiøs overbevisning, køn eller seksuel orientering, uden at dette berører de bestemmelser i vedtægten, der forudsætter en bestemt civilstand.«

3 Vedtægtens artikel 77 bestemmer:

»Tjenestemanden, der har gjort tjeneste i mindst 10 år, er berettiget til pension [...]

Den maksimale pension udgør 70% af den sidste grundløn i den sidste lønklasse, i hvilken tjenestemanden har været indplaceret i mindst 1 år. Den tilkommer tjenestemanden efter 35 pensionsgivende tjenesteår, udregnet på grundlag af bestemmelserne i artikel 3 i bilag VIII. Hvis antallet af pensionsgivende tjenesteår er mindre end 35, nedsættes den ovennævnte maksimale pension i forhold hertil.

[...]

Retten til pension erhverves ved det fyldte 60. år.«

4 Det hedder i vedtægtens artikel 83:

»1. Udbetalinger i henhold til disse pensionsordninger sker over Fællesskabernes budget. Medlemsstaterne garanterer tilsammen udbetalingen af disse ydelser i henhold til den for finansiering af disse udgifter fastsatte fordelingsnøgle.

[...]

2. Tjenestemændene bidrager med en tredjedel til finansieringen af disse [EF-] pensionsordninger [...]

[...]

4. Såfremt en aktuarberegning af pensionsordningen, foretaget af en eller flere sagkyndige eksperter på foranledning af Rådet, viser, at tjenestemændenes bidrag ikke er tilstrækkelige til at finansiere en tredjedel af de i pensionsordningerne foreskrevne ydelser, beslutter budgetmyndighederne i henhold til proceduren for vedtagelsen af budgettet og efter udtalelse fra det i artikel 10 nævnte vedtægtsudvalg, hvilke ændringer der skal ske i bidragssatserne eller pensionsalderen.«

5 Artikel 2 i bilag VIII til vedtægten har følgende ordlyd:

»Alderspensionen beregnes efter tjenestemandens samlede antal pensionsgivende tjenesteår. Hvert tjenesteår, der tages i betragtning i henhold til de i artikel 3 fastsatte betingelser, skal godskrives som et pensionsgivende tjenesteår, og hver fulde måned som en tolvtedel af et pensionsgivende tjenesteår.

Ved opgørelse af pensionsretten kan der højst tages hensyn til [35] pensionsgivende tjenesteår.«

6 Artikel 5 i bilag VIII til vedtægten foreskriver:

»Uafhængigt af bestemmelserne i artikel 2, gives der en tjenestemand, der i en alder af 60 år har mindre end 35 pensionsgivende tjenesteår og i medfør af artikel 3 stadig

erhverver pensionsrettigheder, for hvert tjenesteår, han har tilbagelagt mellem det 60. år og den alder, fra hvilken han får udbetalt pension, en forhøjelse på 5% af de pensionsrettigheder, han havde erhvervet ved det fyldte 60. år; den samlede pension kan dog ikke overstige 70% af hans sidste grundløn i henhold til, alt efter tilfældet, andet eller tredje afsnit i artikel 77 i vedtægten.

[...]«

- 7 Artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten bestemmer, at tjenestemænd, der indtræder i Fællesskabernes tjeneste efter at have fratrådt en stilling i en administration eller i en national eller international organisation eller efter at have udøvet en virksomhed eller en selvstændig erhvervsvirksomhed ved sin fastansættelse kan foranledige, at enten den aktuariemæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi af de pensionsrettigheder, som han har erhvervet på grundlag af de ovennævnte aktiviteter, indbetales til Fællesskaberne. Det hedder videre i bestemmelsen, at i lignende tilfælde fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, under hensyntagen til den lønklasse, han er fastsat i, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter sin ordning godskriver fra den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den aktuariemæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi.
- 8 Ved afgørelse af 13. juli 1992 fastsatte Rådet de almindelige bestemmelser til gennemførelse af artikel 11, stk. 1 og 2, i bilag VIII til vedtægten, senere ændret ved Rådets afgørelse af 19. december 1994 (herefter »DAG«).
- 9 DAG's artikel 10, stk. 2, bestemmer vedrørende tjenestemænd, at de relevante pensionsgivende år beregnes på grundlag af det samlede overførte beløb med fradrag af en enkelt årlig rente på 3,5% for tidsrummet fra tidspunktet for tjenestemandens

fastansættelse indtil den derinævnte overførsel til Fællesskaberne. Renten fratrækkes ikke for perioder, hvor det beløb, der kan overføres, ikke blev opskrevet eller ikke blev forhøjet med renter af den pensionskasse, den pågældende var medlem af før sin indtræden i Fællesskabernes tjeneste.

- 10 Artikel 10, stk. 3 og 4, i DAG (der henvises til de to formler anført nedenfor ved udtrykket »omregningsformlerne«) bestemmer:

»3. Antallet af de pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives, beregnes:

- ved omregning af det overførte beløb (A) til en teoretisk pension (P), som varierer alt efter de aktuarmæssige værdier (V), som fastsættes af budgetmyndigheden i henhold til artikel 39 i vedtægtens bilag VIII [...], i henhold til formlen $P = A/V$

- omregning af denne pension (P) til pensionsgivende tjenesteår, som omhandlet i vedtægten (Y) ud fra den årlige grundløn (S), som svarer til tjenstemandens indplacering ved fastansættelse [...] i henhold til formlen $Y = P \times 100/S \times 2$.

Antallet af pensionsgivende tjenesteår kan dog ikke overstige antallet af år, i hvilke den pågældende har været tilsluttet regulære ordninger inden sin tiltræden ved Fællesskaberne.

4. Beløb overført til Fællesskabernes konto i en anden valuta end belgiske francs omregnes — med henblik på fastsættelsen af antallet af pensionsgivende tjenesteår — til belgiske francs ifølge nedenstående metoder:

[...]

- b) For tjenestemænd fastansat efter den 31. december 1971 [...] opdeles det overførte beløb pro rata efter de perioder, i løbet af hvilket der er erhvervet pensionsrettigheder svarende til dette beløb, således dels efter varigheden af perioden inden den 1. januar 1972, og dels efter varigheden af perioden efter den 31. december 1971.

Den del af beløbet svarende til perioden inden den 1. januar 1972 omregnes på grundlag af de af Den Internationale Valutafond accepterede pariteter, der var i kraft den 31. december 1971.

Den del af beløbet, som kan henføres til tidsrummet efter den 31. december 1971, omregnes på grundlag af den af Kommissionen ajourførte gennemsnitskurs for tidsrummet fra den 1. januar 1972 til tidspunktet for tjenestemandens fastansættelse [...] [herefter »variant i)«].

På tjenestemandens anmodning omregnes beløbet (A), som skal tages i betragtning ved beregningen, på grundlag af den på overførelsestidspunktet gældende ajourførte kurs. I dette tilfælde er den grundløn (S) og aktuariemæssige værdi (V), der er relevante for beregningen af antallet af pensionsgivende tjenesteår, henholdsvis den løn, der svarede til tjenestemandens lønklasse ved fastansættelsen [...] på tidspunktet for overførelsestidspunktet, og den aktuariemæssige modværdi svarende til tjenestemandens alder [...]« [herefter »variant ii)«].

- 11 Tabellen over de aktuarmæssige værdier med henblik på anvendelsen af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, således som den fremgår af Rådets afgørelse af 13. juli 1992, indeholder følgende værdier for de to køn hvad angår aldersgruppen 30-50 år:

<i>Alder</i>	<i>Mænd</i>	<i>Kvinder</i>
30	9,667	10,269
31	9,811	10,426
32	9,956	10,586
33	10,102	10,746
34	10,249	10,908
35	10,397	11,071
36	10,546	11,236
37	10,695	11,402
38	10,846	11,569
39	10,998	11,739
40	11,154	11,912
41	11,308	12,034
42	11,465	12,261
43	11,625	12,441
44	11,788	12,626
45	11,955	12,816
46	12,127	13,013
47	12,302	13,215
48	12,480	13,422
49	12,661	13,633
50	12,847	13,850

- 12 Ifølge vedtægtens artikel 31 udnævnes de udvalgte ansøgere til tjenestemænd i kategori A eller i sprog tjenesten i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe. Ansættelsesmyndigheden kan dog ændre visse grænser, der fraviger denne artikels bestemmelser.
- 13 Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 626/95 af 20. marts 1995 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (EFT L 66, s. 1) i forbindelse med Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse bestemmer, at indtil den 31. december 1999 kan ledige stillinger, uanset bl.a. vedtægtens artikel 31, besættes inden for rammerne af de stillinger, de ansvarlige institutioner har afsat hertil i forbindelse med budgetforhandlingerne.

Sagens faktiske omstændigheder

- 14 Maria-Luise Lindorfer, der er østrigsk statsborger, tiltrådte tjenesten ved Rådet den 16. september 1996. Den 16. juni 1997 blev hun fastansat i sin stilling i lønklasse A5, andet løntrin. Inden sin tiltrædelse ved Rådet havde hun arbejdet i Østrig i 13 år og 3 måneder. I denne periode havde hun indbetalt bidrag til pensionsordningen i Østrig.
- 15 Den 15. maj 1999 ansøgte Maria-Luise Lindorfer med henvisning til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten om overførelse til Fællesskabernes pensionsordning af tilbagekøbsværdien af de pensionsrettigheder, hun havde erhvervet under den østrigske ordning.

- 16 Den 18. februar 2000 meddelte den østrigske pensionskasse Maria-Luise Lindorfer, at størrelsen af tilbagekøbsværdien af hendes østrigske pensionsrettigheder foreløbigt var blevet fastsat pr. 1. marts 2000 til 1 306 712,23 østrigske shillings (ATS). Pensionskassen oplyste hende tillige om, at hun ikke kunne oppebære pension i Østrig, da hun ikke havde indbetalt bidrag i den krævede mindsteperiode på 180 måneder. Pensionskassen foreslog hende imidlertid at »tilbagekøbe« de manglende 21 måneders bidragsbetaling ved at betale et beløb på 237 963,6 ATS. Maria-Luise Lindorfer fulgte ikke forslaget.
- 17 Den 28. marts 2000 sendte Pensionskontoret ved Rådets Generalsekretariat en skrivelse til Maria-Luise Lindorfer, der var ledsaget af en beregningsoversigt benævnt »beregning af lønmæssige pensionsgivende tjenesteår, der skal lægges til grund ifølge artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten«. Det fremgår af oversigten, at de pensionsgivende år, der svarer til det beløb, som kan overføres, var 5 år, 3 måneder og 24 dage.
- 18 Ved skrivelse af 12. september 2000 oplyste Maria-Luise Lindorfer over for Pensionskontoret, at hun »principielt var enig« vedrørende overførelsen af tilbagekøbsværdien af sine østrigske pensionsrettigheder. Hun gjorde imidlertid indsigelse mod antallet af pensionsgivende tjenesteår, der var oplyst i den ovennævnte beregningsoversigt med henvisning til, at Rådets beregningsmetode var diskriminerende og ikke-transparent. Endelig udbad hun sig en række oplysninger.
- 19 Den 29. september 2000 fastsatte den østrigske pensionskasse det beløb, der kunne overføres, til 1 337 136,07 ATS.
- 20 Ved skrivelse af 3. november 2000, modtaget af Maria-Luise Lindorfer den 7. november 2000, fik hun meddelelse om den omtvistede afgørelse. Den 2. februar 2001 indgav hun ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen, hvilken klage blev udvidet ved et tillæg den 25. april 2001.

21 Ved afgørelse af 31. maj 2001 afviste Rådet klagen.

Sagen for Retten og den appellerede dom

22 Den 5. september 2001 anlagde Maria-Luise Lindorfer sag ved Retten med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og af klageafgørelsen, ligesom hun krævede Rådet dømt til på grundlag af et ændret retligt grundlag at foretage en ny fastsættelse af vedtægtsmæssige pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives hendes fællesskabspension, efter overførsel af de pensionsrettigheder, hun havde erhvervet i Østrig.

23 Til støtte for søgsmålet fremsendte Maria-Luise Lindorfer nærmere bestemt to anbringender. Det første drejede sig om ulovligheden af DAG's artikel 10, stk. 3 og 4, det andet om ulovligheden af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten. Hun gjorde gældende, at den første bestemmelse strider mod ligebehandlingsprincippet, hvilket også gælder for den anden bestemmelse, som tillige strider mod arbejdskraftens frie bevægelighed.

24 Vedrørende det første anbringende om ulovligheden af DAG's artikel 10, stk. 3 og 4, fandt Retten at måtte forkaste de fire klagepunkter, der var rejst af Maria-Luise Lindorfer.

25 Hvad angår det første klagepunkt i det første anbringende — nemlig Maria-Luise Lindorfers kritik vedrørende det forhold, at lønklassen ved fastansættelsen, i omregningsformlerne, lægges til grund på samme måde for tjenestemænd, der er blevet ansat i laveste lønklasse i deres kategori, som for dem, der er blevet ansat i en

højere lønklasse — påpegede Retten, at DAG gennemfører artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, hvis andet afsnit bestemmer følgende: »[D]en institution, hvor tjenestemanden er ansat, [fastsætter] under hensyntagen til den lønklasse, han er fastansat i, antallet af de pensionsgivende tjenestear, den efter sin ordning godskriver ham for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi«.

26 Retten bemærkede også, at det vedrørende en tjenestemand, som ansøger om overførsel af sine nationale pensionsrettigheder til Fællesskabernes ordning, ifølge fast retspraksis er lønklassen ved fastansættelsen, dvs. den ved fastansættelsen tildelte lønklasse, der skal lægges til grund vedrørende beregningen af godskrivningen af pensionsgivende tjenestear (Retten dom af 13.6.2002, sag T-106/01, Youssouroum mod Rådet, Sml.Pers. I-A, s. 93, og II, s. 435, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

27 Retten fandt, at selv om anvendelsen af omregningsformlerne bevirker, at jo højere grundlønnen er, desto mere reduceres godskrivningen af pensionsgivende tjenestear, kan der heri ikke udledes nogen forskelsbehandling, idet forskelsbehandling kun kan bestå i, at der anvendes forskellige regler på sammenlignelige situationer.

28 Således har en nyansat tjenestemand, der er indplaceret i lønklasse A5, større chance for at slutte sin karriere i en højere lønklasse end den tjenestemand, som er blevet ansat og indplaceret i lønklasse A7, og dermed for at opnå højere løn og pension end den sidstnævnte.

29 Vedrørende andet klagepunkt i første anbringende, nemlig Maria-Luise Lindorfers kritik af det forhold, at der i artikel 10, stk. 4, i DAG fastsættes omregning til belgiske francs af det beløb, som overføres til fællesskabernes konto i en anden valuta end

den belgiske franc, fastslog Retten på grundlag af Maria-Luise Lindorfers skriftlige indlæg og hendes forklaringer i retsmødet, at hun ikke så meget anfægter nødvendigheden af at omregne det overførte beløb til belgiske francs til euro, som virkningerne af omregningen alt efter, om der med henblik herpå anvendes variant i) eller variant ii).

- 30 Retten forkastede klagepunktet, hvorved den i den appellerede doms præmis 76 og 77 bemærkede følgende:

»76 Det bemærkes først, at Maria-Luise Lindorfers sammenligninger for at søge at påvise berettigelsen af sine påstande ikke på nogen måde er så entydige, at de kan føre til et entydigt resultat. I den første oversigt, hun fremlægger [...], sammenligner hun således sin situation med situationen for en tjenestemand, hvis køn, alder og indplacering på løntrin ved ansættelsen er forskellig fra hendes, skønt disse forhold lægges til grund ved beregningen af godskrivningen af pensionsgivende tjenesteår. Desuden er det, således som Rådet korrekt har anført i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål, på ingen måde bevist, at Maria-Luise Lindorfer tog samme dato som udgangspunkt for at foretage de i oversigten indeholdte beregninger. De øvrige sammenligninger, hun har foretaget [...], kan heller ikke lægges til grund, idet de hviler på urigtige præmisser. Således er de af hende fremlagte beregninger fordrejet af det forhold, at hun anvender variant i) på beløb udtrykt i forskellige nationale valutaer og fremkommet ved at omregne ét og samme overførte beløb udtrykt i ATS på grundlag af »aktuelle satser«, der oprindeligt svarer til de omregningssatser, der blev anvendt i forbindelse med euroen og de nationale valutaer fra den 1. januar 1999. Det er imidlertid åbenbart, at der i løbet af den beskæftigelsesperiode på 27 år, som Maria-Luise Lindorfer påberåber sig at have tilbagelagt inden tiltrædelsen ved Fællesskabet, af og til er indtrådt væsentlige ændringer i valutakursen for disse forskellige nationale valutaer. Det skal i øvrigt bemærkes, at Maria-Luise Lindorfer i sit eksempel på anvendelsen af variant i) på beløbet udtrykt i belgiske francs ikke forinden foretager en omregning på grundlag af [den] »aktuelle kurs«, ligesom hun i sit eksempel på anvendelsen af denne variant på beløbet udtrykt i græske drachmer synes at anvende den gældende omregningskurs mellem euro og drachmer pr. 1. januar 2001. Herudover synes hun i tilfældet med beløb omregnet til græske drachmer, spanske pesetas og portugisiske escudos at foretage sine beregninger på datoen 1. januar 1999.

77 For det andet fremgår det af Rådets forklaringer, at den omstændighed, at anvendelsen af variant i) på et beløb overført fra en pensionskasse beliggende i et land med en såkaldt »svag valuta« kan være mere fordelagtig end anvendelsen af variant ii) på et beløb overført fra en pensionskasse fra et land med en såkaldt »stærk valuta«, ikke er en virkning af EF-reglerne, men af udsvingningerne i de forskellige nationale valutaer, altså af forhold uden for Fællesskabernes handlingssfære. Det bemærkes desuden, at den spanske peseta og den portugisiske escudo, som Maria-Luise Lindorfer har anvendt i sine sammenlignende eksempler, var genstand for flere devalueringer i løbet af 1990'erne.«

31 Retten tilbageviste også det tredje klagepunkt i det første anbringende. Det væsentlige indhold i dens argumentation blev gengivet således:

»81 [...] Maria-Luise Lindorfer kan ikke med retsvirkning argumentere med, at der [...] i Fællesskabernes pensionsordning ikke sondres efter køn hvad angår tjenestemændenes bidrag og efter den alder, som kræves for at erhverve alderspension.

82 For det første sammenligner hun på en vis måde to grupper tjenestemænd, der befinder sig i forskellige situationer, nemlig dels tjenestemænd, som til Fællesskaberne indbetaler den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi af pensionsrettigheder, som de har erhvervet ved virksomhed inden deres tiltræden af tjenesten ved Fællesskaberne, og dels tjenestemænd, som betaler bidrag til Fællesskabets pensionsordning, som følge af deres virksomhed ved en EF-institution.

83 Dernæst og under alle omstændigheder er anvendelsen af faktorer, som er forskellige alt efter køn og alder med henblik på beregning af antallet af yderligere godskrevne pensionsgivende tjenesteår, objektivt begrundet i, at det

er nødvendigt at sikre en økonomisk sund forvaltning af Fællesskabernes pensionsordning. En tjenestemand, der i henhold til artikel 11, stk. 2, i vedtægtens bilag VIII til Fællesskabernes budget overfører den aktuarmæssige modværdi af den fastsatte tilbagekøbsværdi af de pensionsrettigheder, som han har erhvervet inden tiltrædelsen i Fællesskabernes tjeneste, opnår til gengæld herfor ret til fremtidige ydelser i Fællesskabernes pensionsordning i form af yderligere godskrevne pensionsgivende tjenesteår, hvis omfang er afhængigt af antallet af disse yderligere pensionsgivende tjenesteår. Med henblik på at fastsætte den aktuelle værdi af denne ret, må den pågældende fællesskabsinstitution tage hensyn til en række faktorer, herunder det sandsynlige tidsrum, i hvilket det overførte beløb vil figurere i fællesskabsbudgettet, tjenstemandens forventede karriere, sandsynligheden for at de pågældende ydelser vil blive udbetalt og det sandsynlige tidsrum for sådanne udbetalinger. Det er klart, at disse faktorer bl.a. afhænger af tjenstemandens køn og af hans eller hendes alder på tidspunktet for indtrædelsen i Fællesskabernes pensionsordning. Det er dels statistisk godtgjort, at kvinder lever længere end mænd. Dels er sandsynligheden for, at en person, som tiltræder Fællesskabernes tjeneste længe før pensionsalderen, vil afgå ved døden inden han når den alder, større end sandsynligheden af samme art, hvor det drejer sig om en person, ansat i en alder, der er tættere på det tidspunkt, hvor han eller hun kan gøre krav på pensionsydelser. En sådan person vil desuden stille det overførte beløb til rådighed for Fællesskabernes budget i længere tid end en tjenestemand nær pensionsalderen. Med andre ord har faktorer, såsom varigheden af tjenesten mellem tidspunktet for ansættelsen og pensionstidspunktet og den sandsynlige varighed, beregnet statistisk, hvorunder tjenstemanden vil oppebære fællesskabspension, direkte indflydelse på Fællesskabets finansielle ansvar over for tjenstemænd individuelt, og en sund finansiel forvaltning af fællesskabsordningen kræver, at disse faktorer tages i betragtning og vurderes korrekt. Rådet er derfor berettiget til i omregningsmetoderne at tage hensyn til aktuarmæssige faktorer, der vedrører tjenstemandens alder og køn.«

32 Retten forkastede endelig det fjerde klagepunkt i første anbringende, hvorefter det er kritisabelt, at parametrene i omregningsformlerne i DAG's artikel 10, stk. 3 og 4, tages i betragtning med reference til forskellige tidspunkter alt efter, om det overførte beløb er blevet omregnet på grundlag af variant i) eller variant ii).

- 33 Retten fastslog, at Maria-Luise Lindorfers påstand om, at variant ii) har grundlag i det vederlag, der svarer til den pågældendes lønklasse på tidspunktet for den faktiske overførsel af det pågældende beløb fra en national pensionskasse, hviler på en fejlagtig læsning af ordlyden af DAG's artikel 10, stk. 4, da det vederlag, som tages i betragtning i denne sammenhæng, er det, som svarer til lønklassen ved fastansættelsen, således som det er blevet aktualiseret på tidspunktet for den nævnte faktiske overførsel. Retten fandt det berettiget, at det er en præcis dato, der tjener til reference henholdsvis for den enkelte variant og for de øvrige parametre i omregningsformlerne.
- 34 I forbindelse med det andet anbringende om ulovligheden af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten fastslog Retten i den appellerede doms præmis 99-106, at Maria-Luise Lindorfers argumenter, hvorefter nævnte bestemmelse ikke ses at være forenelig med ligebehandlingsprincippet og med princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, ikke kunne tages til følge.
- 35 Retten fandt, at der intet grundlag var for Maria-Luise Lindorfers påstand om, at »selve overførselssystemet«, der fastsættes ved nævnte bestemmelse, har den virkning, at det defavoriserer de tjenestemænd, som begynder deres karriere ved Fællesskaberne senere, i forhold til dem, som indleder den tidligere.
- 36 Ifølge Retten har Maria-Luise Lindorfer på ingen måde bevist, at de rettigheder, som hun har erhvervet ved beskæftigelse inden sin indtræden i Fællesskabernes tjeneste, ikke kan bevares til hendes fordel og godskrives af Fællesskabernes pensionsordning. Retten fremhævede, at det i forbindelse med forskellige systemer ikke er usædvanligt, at antallet af pensionsgivende tjenesteår, som skal godskrives EF-pensionen, er forskellige fra det antal år, der er lagt til grund af den nationale eller internationale myndighed. Retten henviste også til, at Maria-Luise Lindorfer havde mulighed for at tilbagekøbe de 21 måneder, hun manglede for at komme op på de 180 måneder, som var nødvendige for at erhverve pension under den østrigske ordning, hvorved hun altså kunne bevare sine nationale pensionsrettigheder, og at overførelsen af den fastsatte tilbagekøbsværdi af disse rettigheder til Fællesskabernes ordning udgjorde en option, som hun frit havde udøvet.

- 37 Ifølge Retten kan det heller ikke hævdes, at der i artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten negativt gribes ind i arbejdskraftens frie bevægelighed. Denne bestemmelse letter derimod den fulde udøvelse af denne grundlæggende frihed, idet den navnlig gør det muligt for en person bosat i en medlemsstat at acceptere en ansættelse i en EF-institution uden at fortabe de pensionsrettigheder, som vedkommende har erhvervet på grundlag af tidligere beskæftigelse.
- 38 Retten frifandt sagsøgte og fastslog herved, at Maria-Luise Lindorfer intet havde frembragt, der kunne rejse tvivl om lovligheden af DAG's artikel 10, stk. 3 og 4, samt af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten.

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 39 Ved afgørelse af 7. juni 2005 henviste Domstolen sagen til Første Afdeling. Da ingen af parterne havde ønsket at afgive forklaring, besluttede Domstolen at træffe afgørelse uden afholdelse af retsmøde. Generaladvokaten fremsatte forslag til afgørelse i retsmødet den 27. oktober 2005, hvorefter den mundtlige forhandling blev afsluttet.
- 40 Den 1. december 2005 besluttede Første Afdeling i medfør af procesreglementets artikel 44, stk. 4, og artikel 118 at henvise sagen til Domstolen med henblik på, at den på ny måtte blive henvist til en afdeling med flere dommere.
- 41 Ved kendelse af 26. april 2006 bestemte Domstolen, at den mundtlige forhandling skulle genoptages, og at der skulle afholdes retsmøde. Parterne og Kommissionen, jf. artikel 24, stk. 2, i statuten for Domstolen, blev opfordret til at tage stilling til de spørgsmål, som var rejst i nævnte kendelse.

- 42 Efter retsmødet den 28. juni 2006 og efter generaladvokatens fremsættelse af forslag til afgørelse i retsmødet den 30. november 2006 blev den mundtlige forhandling afsluttet.

Parternes påstande

- 43 Med appellen, til støtte for hvilken Maria-Luise Lindorfer påberåber sig tre anbringender, har hun nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Den omtvistede afgørelse annulleres, og om fornødent annulleres Rådets afgørelse af 31. maj 2001 om afvisning af klagen.
- Rådet dømmes til at foretage en ny fastsættelse af de pensionsgivende tjenestear, som skal godskrives.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i Første Instans og i appelsagen.

- 44 Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Maria-Luise Lindorfer pålægges at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 45 Indledningsvis bemærkes, at det ifølge fast retspraksis fremgår af artikel 225 EF, af artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 15, af 12.9.2006, sag C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 7795, præmis 49, og af 27.2.2007, sag C-355/04 P, Segi m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 1657, præmis 22).
- 46 Domstolen skal påkende appellen i lyset af denne retspraksis.

Det første anbringende, dels om en tilsidesættelse af det principielle forbud mod kønsbetinget forskelsbehandling, dels om manglende begrundelse i den appellerede dom på dette punkt

Parternes argumenter

- 47 Med det første anbringende har Maria-Luise Lindorfer gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 141 EF, og, mere generelt, det principielle forbud mod kønsbetinget forskelsbehandling, da den i den appellerede doms præmis 83 fastslog, at anvendelsen af faktorer, som er forskellige alt efter køn med henblik på beregning af yderligere godskrevne pensionsgivende tjenestear objektivi er begrundet i, at det er nødvendigt at sikre en økonomisk sund forvaltning af Fællesskabernes pensionsordning.

48 Ifølge Maria-Luise Lindorfer er en kønsbetinget forskelsbehandling, der forudsættes at tage hensyn til kvinders længere forventede levetid, ikke nødvendig for at sikre ordningens finansielle ligevægt, hvilket fremgår af, at hverken tjenestemændenes bidrag eller den krævede alder for erhvervelse af alderspension fastsættes på grundlag af deres køn. Retten forkastede imidlertid sagsøgerens argument og fastslog i den appellerede doms præmis 82, at hun sammenlignede to grupper tjenestemænd, som ikke kunne sammenlignes, uden imidlertid at motivere, hvorfor en sådan sammenligning ikke kunne foretages.

49 Rådet har gjort gældende, at artikel 141 EF ikke kan finde anvendelse i denne sag, og at dommen af 22. december 1993, Neath (sag C-152/91, Sml. I, s. 6935), er den relevante retspraksis. Rådet finder, at Maria-Luise Lindorfer ved at søge støtte i domme, der er afsagt i andre sammenhænge end den i sagen foreliggende, på ingen måde har påvist, at den kapital, der er indskudt ved overførsel, udgør modstykket til en ansættelsesmæssig tilknytning til Fællesskaberne. Rådet fastholder derfor, at overførselsmekanismen svarer til placeringen af en kapital fra tjenestemandens side i Fællesskabets pensionsordning, hvilken kapital er tilvejebragt uden for den ansættelsesmæssige tilknytning til Fællesskaberne.

Domstolens bemærkninger

50 Det må fastslås, at Maria-Luise Lindorfer ved at påberåbe sig, at Retten har tilsidesat det principielle forbud mod forskelsbehandling og princippet om kønsmæssig ligebehandling, i realiteten finder, at en af de almindelige grundsætninger, der beskyttes i Fællesskabets retsorden, er blevet tilsidesat. Herved bemærkes tillige, at artikel 141 EF og de forskellige bestemmelser i afledt ret, som Maria-Luise Lindorfer har henvist til, samt vedtægtens artikel 1a, stk. 1, er særlige udtryk for den almindelige grundsætning om kønsmæssig lighed.

- 51 Domstolen har fremhævet, at fællesskabslovgiver ved fastsættelsen af bestemmelserne om overførsel til fællesskabsordningen af pensionsrettigheder, som EF-tjenestemænd har erhvervet efter en national ordning, skal overholde ligebehandlingsprincippet. Lovgiver må følgelig ikke fastsætte bestemmelser, hvorved tjenestemændene behandles forskelligt, medmindre deres forhold på tidspunktet for deres ansættelse ved Fællesskaberne begrundet en forskellig behandling som følge af særlige omstændigheder ved den ordning, hvorunder pensionsrettighederne er erhvervet, eller fordi der ikke består sådanne rettigheder (jf. for så vidt angår ligebehandlingsprincippet dom af 14.6.1990, sag C-37/89, Weiser, Sml. I, s. 2395, præmis 14).
- 52 Retten fandt det ikke diskriminerende, at kvinder, eftersom deres aktuariemæssige værdier er højere, oppebærer færre pensionsgivende tjenesteår end mænd, såfremt de overfører deres pensionsrettigheder til Fællesskabets ordning. Retten fastslog i den appellerede doms præmis 81-83, at Maria-Luise Lindorfer ikke kunne støtte ret på, at der i Fællesskabernes pensionsordning ikke sondres efter køn hvad angår tjenestemændenes bidrag, da tjenestemænd, der således indbetaler bidrag til denne ordning på grundlag af deres beskæftigelse ved en EF-institution, befinder sig i en anden situation end de tjenestemænd, som til Fællesskaberne lader overføre den aktuariemæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi af deres ret til alderspension, som de har erhvervet på grundlag af tidligere aktiviteter inden deres tiltræden af tjenesten ved Fællesskaberne. Efter Rettens opfattelse er anvendelsen af faktorer, differentieret efter køn med henblik på beregningen af godskrivning af pensionsgivende tjenesteår, under alle omstændigheder objektivt begrundet i nødvendigheden af at sikre en økonomisk sund forvaltning af denne ordning.
- 53 Hertil bemærkes først, at Retten ikke har forklaret, hvorfor disse to grupper tjenestemænd befinder sig i situationer, der ikke kan sammenlignes i det bedømmelsesperspektiv, Retten skulle anvende ved muligheden af en foreliggende forskelsbehandling på grundlag af køn i tilfældet af overførsel af pensionsrettigheder.

- 54 Retten forklarer nemlig ikke i den appellerede doms præmis 86, på hvilke andre kriterier end kønskriteriet den ville støtte en sondring mellem behandlingen af mænd og kvinder, som overfører deres pensionsrettigheder til fællesskabsordningen, når en sådan sondring ikke består fra de bidrag, som opkræves af vederlaget for mandlige og kvindelige tjenestemænd.
- 55 Det skal desuden tilføjes, at artikel 1a, stk. 1, til vedtægten, der blev indført ved forordning nr. 781/98 og finder anvendelse på tidspunktet for beregningen af Maria-Luise Lindorfers pensionsgivende tjenestear, uanset den ikke er blevet påberåbt, bestemmer: »En tjenestemand har ved anvendelsen af vedtægten krav på ligebehandling uden [...] hensyn til [...] køn.«
- 56 For det andet bemærkes hvad angår berettigelsen af denne forskelsbehandling mellem mænd og kvinder i nødvendigheden af en økonomisk sund forvaltning af pensionsordningen, at et sådant argument ikke kan påberåbes til støtte for højere aktuarmæssige værdier for kvinder.
- 57 Det bemærkes hertil alene, at det forhold, at størrelsen af bidraget til pensionsordningen, som fratrækkes kvindelige og mandlige tjenestemænds vederlag, er ens, ikke er til fare for en sådan forvaltning.
- 58 Hertil kommer, at det forhold, at samme ligevægt kan opnås med kønsneutrale aktuarmæssige værdier, også bevises af, at institutionerne har besluttet at anvende sådanne værdier efter de sagsrelevante omstændigheder i denne sag, således som det fremgår af svarene fra Rådet og Kommissionen på Domstolens spørgsmål.
- 59 Det er følgelig ukorrekt, at Retten ikke fastslog, at Maria-Luise Lindorfer blev udsat for kønsdiskrimination.

60 Der må således gives appellanten medhold i det første anbringende.

Andet anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i den forstand, at tjenestemænd, som på et senere tidspunkt påbegynder deres karriere, behandles mere ugunstigt, samt om, at Retten ikke tilstrækkeligt har begrundet den appellerede dom i den henseende

Parternes argumenter

- 61 Ifølge Maria-Luise Lindorfer har Retten tilsidesat princippet om ligebehandling ved ikke at antage, at hun er blevet behandlet ugunstigt som følge af, at hun påbegyndt sin karriere ved Fællesskaberne senere end de i længere tid ansatte tjenestemænd. Det er nemlig hendes opfattelse, at overførselssystemet defavoriserer de tjenestemænd, som senere begynder en karriere i en EF-institution i forhold til dem, der indtræder langt tidligere. Maria-Luise Lindorfer har tillige anført, at Retten i den appellerede doms præmis 67 tilsidesatte sin begrundelsespligt, da den afviste den af hende foreslåede sammenligning mellem hendes egen situation og situationen for en tjenestemand, som alene har indbetalt bidrag til fællesskabsordningen.
- 62 Ifølge Rådet kan man ikke sammenligne situationen med »tjenestemænd, som altid har arbejdet i en institution«, og som ikke har nationale rettigheder at overføre, og situationen for »tjenestemænd, som er indtrådt senere«, dvs. dem, som overfører deres nationale rettigheder til Fællesskabets pensionsordning. Rådet tilføjer, at såfremt disse situationer havde været sammenlignelige, havde vedtægtens forfattere ikke haft behov for at indføre et system med omregning af en kapital til pensionsgivende tjenesteår, da det havde været enklere til »tjenestemænd, som er indtrådt senere« at tildele et antal pensionsgivende tjenesteår i fællesskabspensionsordningen svarende til det antal år, i hvilke der er indbetalt bidrag under den nationale ordning.

Domstolens bemærkninger

- 63 Det følger af fast retspraksis, at princippet om forbud mod forskelsbehandling indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (dom af 10.1.2006, sag C-344/04, IATA og ELFAA, Sml. I, s. 403, præmis 95, og af 12.9.2006, sag C-300/04, Eman og Sevinger, Sml. I, s. 8055, præmis 57).
- 64 Da Maria-Luise Lindorfer, som tiltrådte tjenesten ved en EF-institution efter at have indbetalt bidrag i en vis periode til det østrigske pensionssystem, hævder at være blevet udsat for ulige behandling i forhold til en tjenestemand indtrådt i samme tjeneste tidligere, og med indbetaling af bidrag til Fællesskabernes pensionsordning i en vis periode, må det undersøges, om disse to situationer er sammenlignelige.
- 65 I Fællesskabernes pensionsordning udbetales der, således som generaladvokaten fremhæver i punkt 28 i forslaget til afgørelse, de pensionerede tjenestemænd en procentdel af deres sidste løn. Således afhænger størrelsen af pensionen dels af tjenestemandens afslutning af sin karriere i Fællesskabernes tjeneste, udtrykt ved den sidste løn, dels af varigheden af ansættelsen ved Fællesskaberne. Under en sådan ordning bestemmes pensionen ikke af det samlede bidrag, der er blevet indbetalt i tjenesteårene.
- 66 Tilfældet med en tjenestemand, som til EF-systemet lader overføre, i form af kapital, pensionsrettigheder erhvervet forinden under en national ordning, ligger uden for disse rammer. Antallet af pensionsgivende tjenesteår, der godskrives denne tjenestemand, afhænger nemlig ifølge artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten af den overførte kapital og af lønklassen ved fastansættelsen. Således fastsættes størrelsen af den pension, tjenestemanden er berettiget til ved afslutningen af sin karriere, på grundlag af den sidste løn og varigheden af beskæftigelsen ved

Fællesskaberne, hvortil lægges pensionsgivende tjenestear, der er fastsat på grundlag af den indskudte kapital.

67 En pengesum, med hvilken den pågældende tjenestemand bidrager til Fællesskabets budget, og en periode, i hvilken han har gjort tjeneste i EF-institutionerne, udgør dog ikke sammenlignelige værdier.

68 Det må følgelig fastslås, at Maria-Luise Lindorfer, som på tidspunktet for sin tiltræden ved EF til Fællesskabernes pensionsordning overførte en kapital svarende til de rettigheder, hun havde erhvervet under en national ordning, ikke befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med situationen for en tjenestemand, som er indtrådt tidligere ved EF, og som har indbetalt bidrag til Fællesskabernes ordning efter sin tiltræden via indeholdelser i lønnen.

69 Hvad angår den hævdede utilstrækkelige begrundelse må det fastslås, at Retten i præmis 64-68 i den appellerede dom behandlede de forskellige forhold, der karakteriserer karrieren for en tjenestemand, der er blevet ansat ved begyndelsen af sin virksomhed, og karrieren for en tjenestemand, såsom Maria-Luise Lindorfer, som har arbejdet tidligere og betalt bidrag til en national pensionsordning.

70 Det må således konkluderes dels, at Retten korrekt har fastslået, at Maria-Luise Lindorfer ikke, da hun ikke befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med situationen for en tjenestemand ansat ved begyndelsen af sit arbejdsliv, med føje kan hævde, at hun er blevet udsat for ulige behandling i forhold til sidstnævnte, dels at Retten ikke har tilsidesat sin begrundelsespligt.

71 Det andet anbringende må herefter forkastes.

Det tredje anbringende dels om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, der skal være en følge af anvendelsen af omregningsmetoder, dels om fraværet af en overgrænse for de pensionsgivende tjenestear, der kan tildeles

Parternes argumenter

- 72 Maria-Luise Lindorfer har anfægtet den appellerede doms præmis 76 og 77 og gjort gældende, at Retten ved ikke at antage, at hun blev udsat for en dårligere behandling som følge af, at hun havde overført sine pensionsrettigheder fra en pensionskasse i et land med en såkaldt »stærk valuta«, i forhold til de tjenestemænd, der har overført rettigheder fra en kasse i et land med en såkaldt »svag valuta«, har tilsidesat ligebehandlingsprincippet.
- 73 Maria-Luise Lindorfer gør gældende, at Retten ikke burde have nøjedes med, hvad angår metoderne til omregning af valuta i DAG's artikel 10, stk. 4, at udtale, at det forhold, at anvendelsen af variant i) på et beløb overført fra en pensionskasse i et land med såkaldt »svag valuta« kan være mere fordelagtig end anvendelsen af variant ii) på et beløb overført fra en pensionskasse i et land med såkaldt »stærk valuta«, er konsekvensen af de nationale valutaers kursudsving, ikke af EF-reglerne.
- 74 Maria-Luise Lindorfer finder, at Retten burde have fastslået dels, at Rådet havde det valg, at man kunne anvende, på beløb overført fra en pensionskasse i et land med såkaldt »stærk valuta«, gunstigere behandling end den, der skal anvendes på beløb overført fra en pensionskasse i et land med »stærk valuta«, dels at Rådet ikke kan anvende sådanne diskriminerende regler.

- 75 Maria-Luise Lindorfer har tillige rejst spørgsmålet vedrørende fravær af en overgrænse for antallet af godskrevne pensionsgivende tjenesteår ved overførsel af pensionsrettigheder fra et land med en såkaldt »stærk valuta«, såfremt antallet af pensionsgivende tjenesteår, der kan erhverves i EF's pensionsordning, som følge af en overførsel fra et land med en såkaldt »svag valuta« er undergivet et loft for at undgå, at antallet overstiger det antal år, i hvilke de pågældende havde været tilknyttet regulære nationale ordninger.
- 76 Ifølge Rådet traf Retten den korrekte afgørelse vedrørende de af Maria-Luise Lindorfer rejste relevante argumenter i præmis 76 og 77 i den appellerede dom.

Domstolens bemærkninger

- 77 Hvad angår det første klagepunkt vedrørende omregningsmetoder bemærkes først, at Retten korrekt i den appellerede doms præmis 76 påpegede, at den sammenligning, Maria-Luise Lindorfer havde foretaget, ikke kunne føre til noget entydigt resultat, idet særkenderne for »referencetjenestemanden« var forskellige fra særkenderne for Maria-Luise Lindorfers eget vedkommende, og at de øvrige af hendes sammenligninger hvilede på ukorrekte præmisser.
- 78 For det andet bemærkes, at når de nationale pensionskasser fastlægger tilbagekøbsværdien af de pensionsrettigheder, som er erhvervet på grundlag af de relevante nationale pensionsordninger, fastsætter de det beløb, der skal overføres i den pågældende medlemslands valuta, som nødvendigvis herefter skal udtrykkes i én valuta. Fællesskaberne har for deres vedkommende et vidt skøn, når de fastlægger enkelthederne i omregningssystemet.

- 79 For det tredje bemærkes, at variant ii) er valgfri i forhold til variant i), idet beregningen efter DAG's artikel 10, stk. 4, litra b), alene foretages på tjenestemandens anmodning. Det er sandsynligt, at de tjenestemænd, for hvilke variant ii) er mere favorabel, vil vælge denne, mens de, som bliver defavoriseret af nævnte variant, vil foretrække anvendelsen af variant i). Således har den enkelte mulighed for at opnå den gunstigste behandling.
- 80 Heraf følger, at det første klagepunkt vedrørende anvendelsen af omregningsmetoder ikke er begrundet.
- 81 Hvad angår det andet klagepunkt vedrørende fraværet af en overgrænse for antallet af pensionsgivende tjenestear, der godskrives i tilfælde af overførsel af pensionsrettigheder til fællesskabsordningen, bemærkes, at dette klagepunkt ikke kan påkendes.
- 82 Maria-Luise Lindorfer har ganske vist gjort gældende, at de pågældende bestemmelser som følge af fraværet af en sådan grænse er kritisable, men har ikke fremført noget argument, som krævet ifølge retspraksis nævnt i denne doms præmis 45, til påvisning af, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl.
- 83 Hertil kommer konkret, at påstanden om, at Retten tilsidesatte lighedsprincippet henset til, at der ikke eksisterer en sådan overgrænse, er affattet for generelt og upræcist til, at den kan gøres til genstand for en retslig prøvelse (jf. i denne retning dom af 8.7.1999, sag C-51/92 P, Hercules Chemicals mod Kommissionen, Sml. I, s. 4235, præmis 113, og kendelse af 12.12.2006, sag C-129/06 P, Autosalone Ispra mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 31).

84 Herefter må det tredje anbringende forkastes.

85 Eftersom Maria-Luise Lindorfers første anbringende er blevet taget til følge, må den appellerede dom ophæves, for så vidt som sagsøgte herved frifandtes med henvisning til, at der ikke forelå kønsbetinget forskelsbehandling.

Retsvirkningerne af den delvise ophævelse af den appellerede dom

86 I henhold til artikel 61, stk. 1, i Domstolens statut kan Domstolen, når den giver appellanten medhold, ophæve den af Retten truffene afgørelse. Domstolen kan herefter selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

87 Da sagen er moden til påkendelse, må der træffes afgørelse vedrørende påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse og påstanden om, at Rådet dømmes til at foretage en ny fastsættelse af Maria-Luise Lindorfers pensionsgivende tjenesteår.

88 Herved må det fastslås, at Rådet ved fastsættelsen af Maria-Luise Lindorfers pensionsgivende tjenesteår tog hensyn til en faktor knyttet til hendes køn, hvorved Rådet således tilsidesatte det principielle forbud mod kønsbetinget forskelsbehandling samt vedtægtens artikel 1a, stk. 1.

- 89 Vedrørende påstanden om, at Rådet dømmes til at foretage en ny fastsættelse af Maria-Luise Lindorfers pensionsgivende tjenesteår, bemærkes alene, at ifølge artikel 233 EF har den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.
- 90 Herefter vil den omtvistede afgørelse være at annullere.

Sagens omkostninger

- 91 Det bestemmes i artikel 122 i Domstolens procesreglement, at såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv træffer endelig afgørelse i sagen, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit, der i medfør af procesreglementets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Maria-Luise Lindorfer har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Rådet har tabt sagen, bør Rådet pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

- 1) **De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom af 18. marts 2004, Lindorfer mod Rådet (sag T-204/01), ophæves, for så vidt Rådet herved frifandtes i Maria-Luise Lindorfers søgsmål med henvisning til, at der ikke forelå kønsbetinget forskelsbehandling.**

- 2) **Rådet for Den Europæiske Unions afgørelse af 3. november 2000 om beregning af Maria-Luise Lindorfers pensionsgivende tjenestår annulleres.**

- 3) **I øvrigt forkastes appellen.**

- 4) **Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger i to instanser.**

Underskrifter